

СТАРМАЛИ

У Новоме Саду 10. септембра 1886.

„Стармали“ излази трипут месечно. Годишња цена 4 ф. — годишња 2 ф. — на 3 месеца 1 ф. За Србију и друге крајеве: 10. — 5. — 2½ динара или франка. — Власник и одговорни уредник Змај-Јован Јовановић; Издаје штампарија А. Пајевића у Новом Саду рукописи се шаљу уреднику (Dr. J. Jovanović, Wien IX. Porcellangasse, 56.) — Претплата и све што се тиче администрације шаље се штампарији А. Пајевића у Нов. Саду. — За огласе плаћа се 6 новч. од реда, слова као што су ова и сваки пут 30 новч. за жиг.

У Петрово село.

И Петар се трипут
Одрицао Христа,
Ал напoкoн ипак
Уз истину приста.

Знаш, Поп Панто, ми смо своји
(Барем били), —
Што настављаш „Глас Народа“,
То ми с' мили.

Ти помињеш да смо негда
Хвадили га.
Јест' истина, и радо смо
Читали га.

Јест', поп Панто, господине,
Или оче —
(Ал најлепше ј' кад се каже
Чојку: чоче!).

Ти си ум'о лепо рећи
Где нас боли,
И како се српска патња
Богу моли.

Ком хвалимо перо само,
Брзо с' руши;
Перо ј' перо, — хвала иде
Само души.

Па ако си негда душом
Војевао,
У последње време с клизн'о,
— Ниси пао.

Ти си негда знао нашу
Муку љуту,

(Ал онда си јоште био
У капућу).

По „Нашем“ те „Добу“ Срби
Сузно прате.
(Ни на ког им тако жао,
Као на те).

Што настављаш „Глас Народа“
То ми с' мили.
Ту ће сада бити твоје:
Или — или.

Глас народа с' у накарад
Неће дати.
Тумач ће му само бити
Ко га схвати.

Он ће увек бити сово,
Никад сова;
Чуваће се благослова
Германова.

На добро се нит ко моли,
Нит ко сили.
Пиши, чоче, нек ти буде
Или — или.

Свето писмо (ал и народ)
Путе знати,
Ким се блудни син (ил отац)
Дома врати.

Не замери што написах
У час тили!
Ти се сећаш да смо своји —
(Барем били).

Шетња по свету.

XXXVII.

У београдском шаљивом листу „Грбоњи“ изашла је песмица о неком краљу Абдали. У песмици се тој вели, како је исти краљ Абдала позвао гласника и питао га, да ли је народ са својим краљем задовољан. На то му је гласник одговорио, да народ није задовољан, а међу тим је мува пала краљу на нос. Краљ се ражљути, па „љутило песницу стеже и на муву потеже.“

„Летну мува, а нос светлог краља
Сав се обли крвљу, к'о што ваља.

Песма ова сама по себи не вреди ништа, али београдске су судије пронашле, да „краљ Абдала“ не значи друго шта, но „краљ Будала“, а „краљ Будала“ опет не може нико друго бити, већ баш српски краљ и по томе је „Грбоњин“ песник учинио злочин повреде његовог величанства краља Милана, те га за то осудише на четири године затвора. Сиромаш песник рђаво је прошао, али ја држим, да је краљ Милан још горе прошао, јер и ако не мора седети у затвору, а ово га ипак страшно зло окарактеризоваше баш његове судије. Ја да сам краљ, ја бих такве судије одмах збацио, а осуђеног уредника и песника бих ослободио, јер су прави кривци управо саме судије, никако пак невини песник, коме сигурно ни на крај памети није било, да икога будалом назове. Него на жалост с том се ствари данас не може нико бавити, јер су све очи упрте на неку високу, мршаву и црну женскињу. Дали је жена или девојка, то не знам, али знам, да је се свако страши. То није лепо. Иначе смо ми према женскињама врло галантни, те их називамо „анђелима“, „звездама“, својим „сунцем“ и „небом“, али смо с друге стране тако сурови, да и колеру, чуму и кугу представљамо себи као женска створења.

Па ето тако представљамо себи и колеру као неку високу, мршаву и црну женскињу. Многи ме уверавају, да таквих колера увек има, али ако их и има, ја још нисам чуо, да је од њих ико умро, док међутим од ове, што се међу нами сада појавила, многи умиру на пречац. Од многих сам ожењених људи чуо, да је боље и на пречац од азијатске колере умрети, него полагано од своје домаће, али ја то не верујем, по што се иначе не би нико више женио. Међу тим баш се сад спремају многи, да се ожене, кад се доврши берба и кад проври ново вино. То значи, да ни азијатска колера не може људе поплашити од женидбе, а тако и ваља.

Што се пак специјално тиче азијатске колере, ја управо и не знам, за што нам је и дошла у госте. Шта ће нам колера, кад нам је ту Тиса и Герман и толико много других којекаквих Тисића и Германића? Што смо имали, то нам се узело, па сад тешко да би колера што могла наћи, ван ако неће, да нас уверећи, па да нам узме Тису, Германа и све разноврсне Тисиће и Германиће. То би по нашу земљу била ужасна несрећа и ако наша пословица вели: „куд ће чума, него у овој ред?“ дакле не би никакво чудо било, ако би посетила кога од својих родова, али мора бити да се и она сама боји тих својих родова, па ће их се клонити и можда од јада побећи из наше домовине. За то сам и рекао, да би била несрећа по нашу земљу, кад би колера узела своје родове, те онда не би се имала од кога страшити, већ би нам вечито у земљи остала. Овако пак има и над попом попа, те ће колера побећи од страха.

Па сретан јој пут, али угарским држављанима неће све донде добро бити, док се и њезиним рођацима не довикне: Сретан вам пут! . . .

Милисав.

ПОДЛИСТАК.

Како је Љубиша остао без ручка и без вечере.

(Свршетак.)

Хе сад дај да се пије; — Љубиша је гладан, ал у тај мах поче Нића да приповеда, како је текао избор патријара. — То се Љубиши врло допало, и он је са пола зинутим устима слушао. Међутим је Стевица испод руке се куцао, и Љубиша је пио једну чашу за другом без да је осетио нашто овај смера. — Из једног разговора пређе се на други, а све о народним стварима; тако поче Сима из Потисја да приповеда свој избор у Кањижком срезу против Кошута, де је Кошут са неколико гласова већине био изабран. Говорио је како су бирачи одушевљено ишли на биралиште, како је он на 57 кола, у сваки коли по 7 бирача, од којих је по један знао у гајде свирати, ушао у Кањижу, те да није било насиља, заиста би оборио Кошута.

Ово се нашем Љубиши још већма допало, он је од драгости лунао песницом о стол, а мало, мало, засукивао је руке, гладио бркове, махао главом и протрљао дланове.

У један мах смирио се. Он је нешто почео да мисли. Међутим је час један, час други куцнуо се с њим, а он

је у својој замишљености, пио чашу за чашом; а можда је и сам тако желео, да добије куражи, мисли и полета. —

На једаред устаде. У десницу ухвати пуну чашу вина. . Левом поглади своју дугу, лепу црну браду. Склони бркове са уста. Управи своје погледе на Симу из Потисја и високим ал не посве чистим гласом одпоче:

Господине!

Побуђен непредвиђеном околности, уважености и јуначким Српским мишицама необоривом — 57 кола, на сваки коли по 7. језгровитим југовићким бирачким гласова, за оборити Кошута Лајоша (овде долази мађарска пословица „псовка“). — Ово неколико капи оћу велештованом као што рекох и велезаслужном непоколебимом и предходно познатом Србину Сими из Потисја да наздравим.

Господине! Ми, ако не сутра, данас, али у овом четрнаестом столећу зацело, само ако дух околности и суверени Старе Србије, Босне и Херцеговине неби у корист његове световничке борбе, нашег премилог и превазљубљеног Патријарха Арсенију петог, — то вам ја као што ме овде видите, немојте мислити, да сам пијан, али вам свечано кажем — мишице јуначке, са јорданском водом посвећене т. ј. крштење, а то ће рећи наша дика и понос, име му знате, јер је озарено у души и зарезано у крви нашој, — и кад то време дође, онда вам очито овде

У Ш Т И П Ц И.

Герман баца крв. Није ни чудо. Све што је племенито одбацио је од себе, па што не би и — крв.

* * *

Док је Герман био здрав, трчкарао је по Пешти и Бечу, те зато није могло бити сабора. Сад кад се поболое те отишао и легао у Крушедол, веле, да зато не може бити сабора. Сад нек ми још каже неко, да се са Германом може радити.

* * *

Из Србије се поразбегли новинари. Сад ће сигурно доћи на дневни ред старе ствари. Прокривање кнежева је у Србији зацело стара ствар.

* * *

Читамо у Виделу ово: „Уставност“ је у Београду престала.“ — Једва једном истина.

* * *

И „Одјек“ је престао. Но све то би ипак требало громко да „одјекне.“

* * *

У Шпанији имају за краља „пубику“. Сад хоће неки републику. Па то није тако велика разлика.

* * *

То нам је само требало! Баш сад, кад нам је прво вино утаманила филоксера, дошла нам је у госте колера.

* * *

Сад смо љубопитљиви: хоће ли филоксера да добије колеру, или ће колера, да утамани филоксеру.

Ө.

Ђира. Зашто мађарске новине из Будапеште још једнако говоре о Cholera nostas (т. ј. наша колера)? Што је не називају својим правим именом?

Спира. Та знаш, у такој невољи људи постану искрени. Па ко вели „азијатска“ или „наша“, то је свеједно.

Ђира. Ако, не дај боже, колера дође и у Ц. Сад, онда ће ваљда и др. Стева Павловић бити искренији, па ће свом листу допунити име и назвати га „Наше или азијатско Доба.“

Ђира. Сад сам тек чуо зашто су при Хоповском збору била затворена врата.

Спира. Па за што.

Ђира. Јер су се коловође бојале да ће се многи свештеници таки кући вратити, чим чују шта се од њих иште. —

П о у к а.

Паднеш ли у море невоље и беде
крепка рука може лако да те спасе,
али ако лежиш у каљавом глибу
то је врло лоше, пази добро на се,
јер из сваког глиба теже се извући
чим се човек макне, дубље упада се.

Др. Казбулбуц.

исповедам, да ће мо се на Балкану састати, и ту непријатељске крви, због неотложне препирке, несаједињења Хрвата и у опште сваке друге вере, непристрасно отклонени духовно поражени азијата; а граничари, ти ће да пресеку своје огорчење, и поразиће осветом немоћној користи вођењем пропасти, себи прибежиште.“

Сима из Потисја, кад чу овај Галиматијас а он се продере на говорника: „Седите, ви сте луда!“

Љубишу је тако пренеразио овај нападај Симин, он одиста остави чашу на стол и седе. Но кад се мало разабрао, он поче гунђати: „Ја луда — ја луда, а шта је он!“ — Љубиша је долазио све жесточији т. ј. вино у њему. Он је хтео да се свађа, но све друштво озбиљно се подухватило, да не дође до свађе. Особито се Стевица наклонио на Љубишу, повлађивао му је све, ал' га је опомињао на гостопримство. . .

Наравно, он је хтео најбоље, најсвечаније и најважније; а испало је за бубнуотеку. . .

Наједаред осети Љубиша пусту глад. Он виче Сабатку и заповеди да му зготови какво јело да вечера. Сабатка одговори флегматично: „Ди сте ручали, тамо ће те и вечерати!“ — На срећу није Љубиша чуо ту красну приметбу иначе би било гунгуле.

Сабатка није журно са вечером: али су журили сви

око стола са пићем. А није баш тако дуго ни трајало, а Љубиша спусти главу на стол и захрче! —

Носите га у киљерац, реч Стевица Сабатки, и тако Љубишу однеше и у кревет положише. —

Кад се ујутру пробудио, једва је разабрао, шта се с њим догодило. — Кад је пак видео Сабатку он повиче: „Ако Бога знате, дајте ми што да једем гладан сам као вук.“

— Та није ни чудо, одговори Сабатка флегматично кад нисте ни ручали ни вечерали.

„Да, да, рече Љубиша, те се почеше иза ува како ћу жени пред очи. Саво, Саво! — даље није ни речи рекао, већ се прихватио јела, које му је Сабатка донео, да о доручку одужи јучерањи и ручак и вечеру.

Љубиша је био пијан, када је говорио ону здравицу али је он одиста осећао шта је хтео да каже, јер после неколико година састао се са јунацима на Балкану и војевао је храбро.

Остао је жив и здрав, те је сад са целом породицом чио и весео на омиљеном му Балкану.

А правоученије је то: не мора бити свако добар говорник.

Зоран.

П у с л и ц е.

▽. Бизмарк пати од севања у ногама. Севање је већ ту, сад се само чека да од које стране и за-
г р м и.

¶. Слава Тегетову, победиоцу код Лисе! —
Кад би сваки лис нашао свога победиоца, то би тек
била права слава и држава.

⊙. Чивутски новинари боје се да у Бугарску
не дође рус Долгоруков. Они би волели онде видети
каког свог Долгоноктова, који би знао коме треба
очи ископати.

♣. У Србији угушише „Одјек“, угасише „Устав-
ност.“ Још кад би могли учинити да ајдуци (ако не
покрену а оно бар) окрену други лист, онда би се без
бриге приступило новим изборима.

℥. А шта ће да бирају. Напредњаци са обер-
напредњаком својим изабрали су своју судбину,
а та их мора скоро стићи.

□. Четрдесет милијуна стаће нас нове пушке.
Али непромишљена политика стаће нас још и више.
— Стаће или не стаће. —

— Колера прави у Пешти Einzug. Само се
чуди што је омладина онемела, па јој не виче Abzug!

* * * „Н. Доба“ ужива племениту радост, кад ми-
сли да је ко долијао. Али кад Герман дотле дотера,
да не сме ни из чије руке лек да прими, него само
из руке свога дворског лечника, он није долијао,
него довулпио.

δ. Кад се сиротна Црна Гора претплати на 100
комада матичиних књига за народ, — онда морамо же-
лити да те књиге и та држава што већи буду.

Н а д е ж д а.

Младић се труди, учи и тражи,
да стекне знања да стекне моћ;
Надежда храни душу му бујну,
гони га књизи дан и ноћ.

Двојиче стидно очи обара,
Срце јој чудан казује сан;
груди се дижу, *надања* пуње,
у овом живи ноћ и дан.

Човек се бори са бригом многим,
мучи се, труди у напред поћ';
надежда груди пуни му снажне,
па тече, збира дан и ноћ.

Жена, на грудма чедо држећи
чува га двори, пази на сан
а срце мајке *надања* пуно,
лебди над чедом ноћ и дан.

Старац и бака дршћући ходе
чекају кад ће нестати моћ,
надање тихо на боље дане
пуни им срца дан и ноћ.

Надеждо! Ти си богиња красна,
ал си и лажан, варљиви сан;
чекајућ на те, *многом* ће доћи,
последња ноћ, *последњи* дан!!!

по немачком: Др. Казбулбуц.

Н а р е д б а.

I.

С обзиром на опасност, која нам прети од колере,
издају поједини магистрати оваке наредбе.

1. Сваки је дужан пред својом кућом
чистити. (Врло корисна ствар. Јер док није било ко-
лере, већина људи чистила је само пред туђом кућом.)

2. Из унутрашњости вароши имају се
„свиње“ удалити. (Ко је момак ово да изврши, па
да нас види бог.)

3. Треба чистити кућу од сваког ђубре-
та. (Исто то казао је и наш последњи народно-црквени
сабор.)

4. Треба посипати карболним прашком, ил карбол-
ном киселином свако кужно место, јер не треба
живити у кужном ваздуху. (Наопако, па то каже,
да се селимо из Угарске.)

5. Забрањује се свака прошња, а беспосличар и
ће се удалити из вароши. (Боже мој, ал би било
пустих кућа и сокака, да се нешто ова тачка изврши.)

II.

Лекари препоручују за време колере ове савете:

1. Треба се држати топло. (Лепо је то пре-
поручивати, ал шта ћемо, кад нас језа хвата, чим
прочитамо какав извештај са угарског сабора ил ка-
кав рад наше владе.)

2. Не треба се бојати. (Хајд ако се и не боји-
мо колере, ал се богме морамо бојати рђаве управе,
Тисе, Чивута и т. д. Против тог страха не помажу
савети.)

3. Треба бити умерен у свачему. (Послу-
шаћемо тај савет, кад се тиче јела и пића. Ал да пре-
ђемо ваљда у умерену опозицију, то никако не мо-
жемо послушати.)

4. Треба пити црна вина. (Лако је препоручи-
вати. Ал како ћемо да познамо, које је вино црно,
кад нам је у овој земљи све црно.)

5. Треба се чувати мутне воде. (А код
нас се многи људи баш баве тиме, да муте воду. И
тога се можемо врло тешко држати.)

Изази дакле, да није колера највеће зло, које
нам грозви. Курталисавајте нас других беда, а колера
ће отићи већ за времена. Није она никад владала 10
година као н. пр. Тиса.

Опис данашњег стања у Србији.

Ево како га налазимо у 56. броју „Одјека.“
 „Зађите по шумама. Хајдуци.
 Прођите по друмовима. Жандари.
 Свратите по општинским судницама. Егзекуције.
 Посетите саборе. Пустии.
 Заверите у тамнице. Пуне.
 Прегледајте вашаре. Мртви.
 Свраћајте по кућама. Хукање.
 Загледајте у колибе. Глад.
 Пропетајте по варошима. Странци, Јевреји,
 монополисте, зеленаши, очајање, застој.
 Тако вели „Одјек“ и свако други, који сме истини у очи за погледи. А ко не сме истини у очи да погледи, као на пр. „Видело“ тај вели да по Србији тече мед, млеко и кајмак (ал наравно, само за кајмакамлије).

Правдање.

Дошао муж добро накресан у зору кући. Жена га дочека са снашпелинском придиком и љутито му довикне:

- Шта зар си и сад дошао!
- Но па ваља не могу навек остати у бирцузу.

„Ј. В.“

Баранђанске пуслице.

1.) Баранђанин купио лулу за 5 крајдара па потроши на алвалук 5 фор.

2.) Питали Баранђанина у јесен, одакле је (а баш беше добра година, то јест родила је рана) а он: из Баранде, па шта? а с пролећа кад га запиташе одакле је, а он (сасвим резигнирано) та из Баранде, мани ме врагу.

3.) (Ово је Ботошка пуслица). Баба Рава месила лебац па умесила и парче опаклије у њега (наравно неотице.)

4.) Картао се „Баранђанин, играли се „филка“ (то је нузгред буди речено граничарска најобичнија игра у картама.) А беше недеља. Одједаред зазвони звоно на достојно. Побожни баранђанин баш је пушио, ал чим звоно огласи достојно, а он лулу извади из зуба, а шубару под пазухо, па чека да и трећи пут звоно одзвони. А звонар никако трећи пут да одзвони. Баранђанин примети да оће да му се угаси лула, ал пре трећег звона неће лулу за бога у уста метнути. Кад виђе, да звонар никад 3-ћи пут да одзвони а он изгуби стрпљење па ће рећи: Та звони, тана ти госино, ето оће лула да ми се угаси.

Вредност пољубца.

- I. Једна ластва пролеће не чини,
једно место није цео крај;
једна цигља кућу не начини
један округ није завичај!
- II. Један листак није шума густа
један цветак није јоште мај;
једна кашља не начини реку,
једна звезда не да ноћни сјај!
- III. Једна речца не сачини говор,
једно слово није књига сва;
ал „пољубац“ један али вредан,
тај ти брале вреди све и сва!

Др. Казбулбуц.

Двомислено.

Дошла девојчица доцкан у школу. Учитељица је дочека са грдњом и запита је што се закаснила.

— Па, па . . . добила сам сестру.

— Но за сад иди, ал то нека се више никад не догоди.

„В. Ј.“

У тамници.

Попа: Исповеди, како си
До тамнице доп'о. —

Крадљивац: У пратњи жандара,
Господине попо.

Ј. М—Ђ.

Укралаи шваби опаклију.

Један Бочарац донесе врежу на наше пијаце. Док је он врежу продавао, неки братац лагано свуче опаклију с кола и нестане га. Кад Шваба види да нема опаклије, — мал га „шлог“ није ударио, те хајд варошкој кући да јави шта је и како је. Судија пита: „па ко је украо? јесил видио?“

Нисам, одговори шваба.

Па шта ћеш сад? кад незнаш ко је?

Тајте ви мени тобош, нека иди с мене.

Судија заповеди добшору да иде с њим по селу и да добује на сваком раскршћу.

Па шта ћу говорити, запита добшар судију?

Говори шта знаш; осече се судија (нешто љут). Добшар (Србин) удеси добш на хајд са Швабом до првог раскршћа.

Кад су дошли на место, стане добшар добовати и добовати, већ се досадило светини слушати. Кад пристане добовати, отпоче: „Људи! овом Шваби украли опаклију ко је нађе, нек очеве јаку, па нек начини себи капу; нек је мете у боју, па нек носи ко своју, иначе ће се овај шваба (покаже на њега прстом) здраво срдити. Је л' Швабо? Ја страво срдих, од говори Шваба. Добшар заврши са „друм, друм!“

Ђ.

Разглабања о неким пословицама.

I. „*Отето проклето!*“ „Бога ми, увек и није; јер знам многе, који су баш отимали, па још они друге . . . благосиљају! —

II. „*Неће гром у коприве,*“ али зато опет неће нико да се у коприве сакрива, него тражи — цвеће и дрвеће!

III. *Од луда поша, луда и молитва,* то је бар са свим природно; али колико њих има, који се броје у врло паметне, а не само да им је молитва луда, већ ни они нису — дотупавни.

IV. „*Трбувом — за крувом,*“ веле неки људи, седајући за сто, пун разноврсних богатих ђаконија. —

V. „*Лажу тако, да мислиш и сам да је истина,*“ — учио неки стари дипломата свога сина. —

VI. „*Куд ће куга, него у свој род*“ певају Карловчани и Даљчани на изменце.

VII. „*Језик нема кости, али кости ломе,*“ ова пословица однаша се само на мушке, јер да и за жене вреди, неби до данас ни једне читаве кошчице било. —

VIII. „*Дој, туго, хоћеш ли за дуго,*“ — пева неко, што је са вешала помилован на вечиту робију.

IX. „*Тек ће вода, куд је текла,*“ говорио крчмар Аца оправљајући на врат на нос, свој покварени бунар. —

X. „*Тија вода брег роки,*“ али јој треба прилично времена; а каква халакаста водурина сврши то за тили час.

XI. „*Путуј игумане не брини се за намастир,*“ пева обично свака опозиција, а пошто су жене вечита опозиција, то оне више пута ово допевкују својим сладчајшим супрузима. —

Др. Казбулбуц.

Изгорела муниција.

У буни искупе се у нашем селу сви који беху за пушку код сеоске куће. Кома је допрло оружје, допрло, а коме није — тај се морао наоружати к ко је знао, тек да има у случају нужде какве чиме коју своју бранити. Највише се пак наоружало: гвозденим вилама, косама, батинама и т. д.

Кад ће већ поћи у Сенту, запале једном Србину кућу, газда од куће брже боље у кошару, па спопаде гвоздену косу да се у нужди одбрани. Тек кад је кроз пламен напоље изашао, поче из гласа викати: „еј тужан изгоре муниција! изгоре муниција!“ Људи се стану згледати један у другог и запитају га на послетку: а каква муниција?

Та заборавио сам г л а д и л и ц у на слемени, па сад чиме ћу наоштрити косу?!

Б.

Опасно болестан.

У С. терао је браца Паја читаву ноћ кера. Пошао је тек у шест сати кући, а беше зимње доба, дакле беше још мрак. Ишао је кући збуњеном главом и несигурним ногама. У том му се учини, да је болестан, те хајд лекару, да овај извиди, у чему је ствар.

Браца Паја уђе у авлију и зазвони код лекаревог стана. Лекар је сам изашао, а морам и то споменути, да је имао велику браду. Лекар је изишао у „шлофроку“, па се браца Паји учини, да су то женске сукње.

„Добро јутро!“ ускликну браца Паја, а лекар је од

мах по гласу и држању Пајином познао, колико је сати ударило.

„Добро јутро!“ одговори лекар смећећи се. „А шта желите?“

„Тражим господин доктора. Јели код куће?“

„Није“, рече му лекар, кад је видео, да га Паја није познао.

„А куда је отишао?“

„Отишао је неком болеснику у неко село, па ће се можда тек пред подне вратити“

„А тако! А ко сте ви?“

„Ја сам његова жена!“ одговори лекар.

„То ми је мило. А сад збогом. Но кад дође г. доктор, кажите му, да одмах к мени дође, јер сам опасно болестан,“ рече браца Паја и оде батрајући се, а лекар се заценио од смеја.

То ми је причао мој пријатељ, лекар из С., а ја сам ево прибележио за „Стармали.“

Милисав.

Како вам се ово допада?

Једна фрајла од 60 година пошље малу девојчицу своје укућанке у комшилук да јој купи млека за фруштук. Девојчица оде у комшилук па ће рећи: Послала ме баба фрајла, да ми дате млека. (Девојчица је чула да је сви зову фрајлом, па је мислила, то јој је име. Ботош 10. октобра 1886. Ст. Барјактаровић.

Учитељ. Море, Коста, ти си данас за пет минута часније дошао у школу.

Коста. Молим, господине, зато сам ономад за пет минута раније дошао.

Слушкиња: Реци само, Мило, зашто сте ви, катане тако неверни нама?

Катана: Па то је наравно, ми се морамо заклету, краљу, да ћемо му бити до гроба верни, и тако да сву веру дадосмо њему, а вама ништ не остане.

Госпоја: Срам вас било нема ни недељу дана, како сте код мене, па већ крадете.

Слушкиња: Молим, милостива госпоја, јасам се уздржавала досад, ал већ више нисам могла.

Гост: Колико имам чаша пива? — време је ићи кући

Белнер: 13 чаша господине.

Гост: Шта 13? То је несретан број, де овамо још једну.

послао: Ј. М.—ћ.

У судници. Судија: „Имате ли још што да додате?“
Осуђеник: „Ја би имао још једну олакшавајућу околност; данас је мој рођен-дан.“ —

На шеталишту. Две младе госпе, које су се скоро удале, нађу се у купатилу Х. Гђа А. „Јеси ли ти с твојим мужем задовољна?“ Гђа Б: „Не баш особито. Из почетка беше сушта љубазност, но доцније је био све хладнији и хладнији, а сад се држи са свим у резерви.“ Гђа А: „У резерви? О благо теби, мој је већ давно у домобранству.“

У једном француском листу има овај оглас: Један млад човек, који је намеран да се жени, рад би да се упозна са каквим карактерним и искусним човеком, који би га био у стању од те намере одговорити. —

У гостиони. Гост, пошто је ручао и платио, замоли врло учтиво угоститеља на једну реч, те га најљубавније запита: „Ала молим Вас реците ми, камо Ви одлазите на ручак, кад хоћете кадгод добро да једете.“

Један тврдица, чувши да је неки од његових пријатеља наследио 2 милијуна фор. рече: „О благо њему, сад ће бар моћи — штедити.“

У Паризу на једном тргу упита неки господин кочијаша, шта иште, да га одвезе оданде до неког оближњег предграђа. — „15 франака“ одговори овај. Господин (нестрпељиво): „Ја Вас питам, пошто ћете ме тамо одвести, а не питам Вас, пошто Вам је коњ.“ —

„Ви дакле тврдите, да има наса, који су паметнији од свога газде?“ — „Зацело! Само наравно има таквих екземплара врло мало. Ја н. пр. имам тако једно псето.“

У кавани. „Видиш оног тамо господина?“ — „Видим, па шта је с њиме.“ — „Он је сиромах шуваклија.“ — „Тако? Ти га зар познајеш?“ — „А не.“ — „Па откуд знаш, да је шуваклија?“ — „Па отуд, што и нема десне руке.“

Пред берзом. „Х. мора да је врло ваљан трговац?“ — „Ко, тај? Та то је најгора варалица и швиндлер. Верујте мени, ја то врло добро знам, ја сам му најбољи пријатељ.“

Одломак једног дијалога. „Ко, Х? та то Вам је грозна лажа. Тај тако безобразно лаже, да човек не сме веровати ни противно од онога, што он каже.“ —

На предавању. „Перо, по чем се познаје старост једног коња?“ — „По зубима, господине.“ „А старост једног петла?“ Опет „по зубима.“ „Пази, шта говориш. Петлови немају зуба.“ „Али ја имам, господине.“

У купатилу. Гост један тужио се послужитељу, како је већ толико у купатилу и ништа се боље не осећа. „О, морате се претрпети“ — одговори послужитељ — „то не иде тако брзо. Била је ту једна госпа, која је тек после пуних 6 месеци — умрла.“

У судници. Председник: „Ви сте ту јадницу убили, па да је поробите.“ Осуђеник: „Јесте господине и то ми је извина, јер да сам ја какав рђав човек, ја бих је убио без икаква разлога.“

Новије књиге

послане уредништву на приказ.

Ручни рад у мушкој школи. Сувремено педагошко питање, од Срет. М. Аџића. Београд, штампарија напр. странка. 1886. У Београду може се добити код В. Валовића. Цена 80. дин. п. — или 40 новч.

Глас народа. Сеоски лист за нар. поуку. Излази недељно у Ст. Бечеју. Уређује га Панта Поповић. Цена 4 фор. на годину, Штампарија Н. Димитријевића.

доноси у своме шеснајстом броју за год. 1886. овај садржај. 1. Из доба старих Римљана, (са сликом.) 2. Из живота једног шегрта, од Браца Јове. 3. Записи, од Љ. П. Н. 4. Два наследника. (С маџарског.) 5. Редарство јавног благостања у природи. Брем. 6. Зашто? — зато, песма (са сликом), од Чика Јове. 7. Анаграми. Саставио Абу Каземовић, ученик I. разреда (био г. 1853.) 8. Лакше иди, песма од Јов. Манојловића. 9. Пастирка из околине книнске, песма (са сликом,) од Чика Јове. 10. Слика, каруце, мале принцезе. 11. У споменицу Ленки Г., песма од Деспине. 12. Мушице и комарци. (Ко неће да верује — и не мора), од Ђ. 13. На студенцу, песма (са сликом,) од Ј. 14. Ако си прав не бој се претње, од Ђ. С. Натодског. 15. Песмица (народна.) 16. Разнолије. 17. Даштања. 18. Решења даштања. 19. Наша поштица.

Рукописи и све што се тиче уредништва, шаље се на адресу: Dr. Jov. Jovanović Wier. IX. Porcelangasse Nr. 56. — „Невен“ чика Јовињ лист излази двапут месечно на читавом табаку. Цена је за Аустро-Угарску на читаву годину 4 ф., на пола године 2 ф. за Србију и Црну Гору и остале крајеве 10 дин. или 5 ф. у банкама на читаву годину, односно 5 динара или 2 фор. 50 новч. на пола године, и шаље се на адресу: Штампарије А. ПАЈЕВИЋА у Н. Саду.

О Г Л А С И

У савршених

ШИВАЋИХ МАШИНА

најновијег **Сингер**-система са двостру-
ким швом, са најновијим моталом за конач,
машинским укушним прибором, елегантним по-
клопцем из ораховине, мозаиком урешеним
столом и са гаранциом од 6 год. шаљем са
бесплатним паковањем са подужењем (per Nach-
nahme) за 35 фор. или 78 дин.

Машине су са свог најновијег механизма
и са своје строге солидне и истрајне кон-
струкције до сад ненадмашене, и могу се
сваком пошт. потребачу савесно и најтоплије
препоручити.

Налози се обављају за готов новац или
пошто се капара од 10 фор. или 2 дук. пош-
том уручи, које ваља слати са читком адре-
сом на фабричара: 1—10

J. KARNER, representant: A. Radulowits
Wien, VII., Zieglergasse Nr. 42.

ТЕЧНО ЗЛАТО И СРЕБРО

којим сваки може сâм да позлађује, посребљује и по-
правља оквире (рамовете) и све ствари од дрвета, ме-
тала, стаклета, камена, гипса, порцулана, коже, хар-
тије и т. д. Сваки може лако помоћу четкице те
ствари сâм да позлађује и посребљује.

Цена једне боце (џлаше) 1 фор., 6 боца стају
5 фор. новац се шиље унапред или са наплатом у-
наточ.

СИГФРИД ФАЈТ у БРИНУ,
10—10 (Siegfried Feith in Brünn).

ФРАЊЕ ХРИСТОФА
БЛЕШТАВИ

ЛАК ЗА ПОД

без мириса, брзо се суши и трајан је

Са својих практичних особина и једнострукости
у употреби згодан је за самосвојно лаковање патоса.
Собе после 2 сата могу се употребити. Има га у
разним бојама (које су као гом и масне) а и без бо-
је, који патосу само блеска дају.

Углед и упутство за употребу налазе се код ст-
варишта,

Фрања Христоф, Берлин и Праг.

Проналазач и творничар правог блештавог лака за под.

Стовариште у Н. Саду код Л. Стефановића. 6—6

Трговачка кућа **Бернхарда Тихо** у **Брину**, **Krautmarkt**
за извоз, **18. бр.**
шиље са платом у наточ:

<p>ХОКЕ ЗА ГОСПОЂЕ чиста вуна, свакојаке боје по моди, 10 метера за читаву хаљину, 100 цм. ширине. == 8 фор. ==</p>	<p>НИГЕР-ЛОДЕН ЗА ЗИМУ, најновије и најтрајније за женске хаљине, 100 цм. ширине. 10 метера 5 ф. 50 н.</p>	<p>ИНДИЈСКИ ФУЛ полак вуна, у свима могућим бојама, за потпуну хаљину, 100 цм. ширине. 10 метера 4 ф. 50 н.</p>	<p>ВУНЕНИ РИПС 60 цм. широк. 10 метера 3 ф. 40 н. КАШМИР полак вуна == 100 цм. широк. == 10 метера 4 фор.</p>	<p>ЦРНИ ТЕРНО 100 цм. широк, који је пре боштао 60 новч. да- јем док га траје 10 метера 4 ф. 50 н.</p>
<p>Поркет за хаљине красни десени за прање, у комадима од 10—11 метера, 60 цм. широки, за целу хаљину == 3 ф. 50 н. ==</p>	<p>Валерија-фланел полак вуна, најновији десени по мо- ди, најбоље за зимске хаљине, 60 цм. широко. 10 метера 4 фор.</p>	<p>ПЛАТНО КУЋЕВНО 1 кмд 4/4 широко 4 фор. 1 кмд 5/4 широко 5 фор. КИНГ-ТКАНИНА боља него платно од пре- ђе, 1 к. 30 рифи потпун == 5 фор. 80 новч. ==</p>	<p>ОКСФОРД за прање, најбоље ка- квоће, 1 к. 29 р. потпун == 4 фор. 50 новч. == КОНОФАС 1 к. љубичасти 4 ф. 80 н. 1 к. црвен . . . 5 ф. 20 н.</p>	<p>Гарнитура од рипса састојећа се из 2 крв. и 1 асталског застирача == 4 фор. 50 новч. == 1 гарнитура од јуте 2 крв. и 1 аст. застирач == 3 фор. 50 новч. ==</p>

ВУНЕНЕ МАТЕРИЈЕ ИЗ БРИНА ЗА ОДЕЛО.

Палмерстон, харлајн, мандариц, за зимске кантуе
и огртаче, као и тифл, лоден, перувијан, доскин,
у комадима за цело одело и кантуе у половину
цене.

ВЕЛИКО СТОВАРИШТЕ
плетених марама за главу
у свима бојама, 1 комад
величине 6/4 1 ф. 70 н.

Тељови за госпе и јакне за женске
1 к. вел. сорте 2 ф. 30 н.

Извесна количина вунених марама за огртање
за госпође, 9/4 дугачке, у свима простим бојама,
као и десинираних, пре беше цена 4 фор. 50 новч.,
а сад је будзашто т. ј.

== 2 форинта. == (2—20)

== Препродавци добивају 5% рабата. ==

Мустре и ценовници шиље се бесплатно.